

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D. a JUDr. Ing. Venduly Sochorové a ve věci

žalobce: **P. R.**
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Magistrát města Jihlavy**
sídlem Masarykovo náměstí 97/1, 586 28 Jihlava

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení vedeném pod sp. zn. SZ-MMJ/OD/2314/2019/4

takto:

- I. Žalovanému se ukládá povinnost vydat ve věci samé rozhodnutí v řízení pokračujícím po podání odporu žalobce ze dne 25. 3. 2019 proti příkazu o uložení pokuty vydaného žalovaným dne 28. 2. 2019 pod sp. zn. SZ-MMJ/OD/2314/2019/4, a to ve lhůtě 45 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 2 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jeho zástupce, Mgr. Václava Voříška, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včas podanou žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“ či „zdejší soud“) domáhal uložení povinnosti žalovanému vydat meritorní rozhodnutí v řízení vedeném pod sp. zn. SZ-MMJ/OD/2314/2019/4. Žalobce v dané věci zastával názor, že řádně podal odpor proti rozhodnutí vydanému v příkazním řízení žalovaným, přičemž žalovaný dále nepokračoval v řízení a ve lhůtě 60 dnů od podání odporu nevydal rozhodnutí, a proto je nečinný.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce nejprve shrnul dosavadní průběh správního řízení. Konkrétně uvedl, že žalovaný proti němu zahájil řízení vydáním příkazu ze dne 28. 2. 2019, sp. zn. SZ-MMJ/OD/2314/2019/4, přitom po neúspěšném doručení byla zásilka obsahující příkaz uložena dne 5. 3. 2019, k jejímu doručení tedy došlo na základě fikce desátým dnem od uložení, tedy dne 15. 3. 2019. Posledním dnem lhůty pro podání odporu bylo dle žalobce pondělí 25. 3. 2019. Proti příkazu byl 25. 3. 2019 podán odpor prostým e-mailem, který byl následně potvrzen datovou schránkou dne 30. 3. 2019, tedy v pětidenní lhůtě. Vzhledem k tomu, že součástí odporu nebyla plná moc prokazující zástupce jednat jménem žalobce, vyzval jej žalovaný k jejímu předložení. Tuto výzvu adresoval jak P. K., tak samotnému žalobci. Na výzvu však nebylo reagováno, proto byl podán odpor nepřipustný. Znovu podaný odpor s již přiloženou plnou mocí dne 5. 8. 2019 byl vyhodnocen jako opožděný.
3. K tomu žalobce znovu zdůraznil, že podal odpor již dne 23. 3. 2019 bez plné moci, neboť neměl k dispozici doručenkou k odporu a nechtěl riskovat zmeškání lhůty, která jak se ukázalo, končila dnem 25. 3. 2019. O výzvě k předložení plné moci se zástupce žalobce vůbec nedozvěděl. Výzva sice byla doručena samému žalobci a osobě, která toho času jednala za zmocněnce, to však zástupce žalobce nedokáže ověřit. Takové doručení výzvy proto považuje za neúčinné, neboť závazné je jen doručení zmocněnci. Tím v dané době byla společnost Pomáháme a chráníme, s.r.o., které však výzva adresována nebyla. Předložení plné moci ze strany zmocněnce (této společnosti) dne 5. 8. 2019, proto bylo včasné, neboť byla doručena i bez výzvy k jejímu předložení. Dle žalobce proto žalovanému nic nebránilo v tom, aby pokračoval dle § 150 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.“), v řízení o přestupku a v zákonné 60denní lhůtě ode dne podání odporu vydal dle § 94 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o přestupcích“) rozhodnutí. Žalobce tak dospěl k závěru, že je žalovaný nečinný, proto se obrátil na nadřízený správní orgán s žádostí o uplatnění opatření proti nečinnosti. Krajský úřad Kraje Vysočina svým sdělením ze dne 29. 1. 2020 této žádosti nevyhověl.
4. Závěrem žalobce nesouhlasil se zveřejněním osobních údajů svých a zejména svého zástupce na internetu prostřednictvím webové stránky Nejvyššího správního soudu a požadoval důslednou anonymizaci jak rozhodnutí krajského soudu, tak Nejvyššího správního soudu.

III. Vyjádření žalovaného

5. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že se s jejím obsahem neztotožňuje. Má za to, že postupoval v průběhu řízení tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad s požadavky § 2 s.ř. Přitom poukázal, že ani Krajský úřad Kraje Vysočina jako nadřízený správní orgán neshledal, že by byl v dané věci nečinným.

IV. Posouzení věci krajským soudem

6. Žaloba byla podána včas [§ 80 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a osobou k tomu oprávněnou (§ 79 odst. 1 s. ř. s.). V dané věci soud rozhodl bez nařízení jednání za splnění podmínek vyplývajících z ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
7. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí a dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.
8. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. se může ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.
9. V dané věci není mezi stranami sporu o tom, že žalobce vyčerpал prostředek ochrany proti nečinnosti žalovaného, a to ve formě žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti dne 16. 1. 2020. Krajský úřad Kraje Vysočina sdělením ze dne 29. 1. 2020, č. j. KUJI 10068/2020, ODSH 129/2020 Krp, této žádosti nevyhověl, neboť žalovaného nečinným neshledal. Tato skutečnost vyplývá z obsahu správního spisu.
10. Krajský soud ze spisového materiálu zjistil následující skutečnosti. Žalovaný dne 28. 2. 2019 vydal rozhodnutí v příkazním řízení, podle kterého shledal žalobce vinným z přestupku dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákona o silničním provozu“). Příkaz obsahoval poučení o možnosti podat odpor ve lhůtě 8 dnů ode dne jeho doručení. Dle doručení ve spise bylo žalobci zanecháno poučení a byl vyzván k vyzvednutí zásilky, a zároveň byla zásilka připravena k vyzvednutí dne 4. 3. 2019, proto k doručení příkazu žalobci by došlo na základě fikce dne 14. 3. 2019. Ve správním spise se však nachází listina vytištěná ze stránky www.postaonline.cz – sledování zásilek, z níž vyplývá, že k uložení zásilky adresované žalobci, jejímž obsahem byl předmětný příkaz, došlo dne 5. 3. 2019 a posledním dnem k podání odporu tak byl 25. 3. 2019. Soud (stejně jako žalovanému nadřízený správní orgán) proto vychází z dílčího závěru, že příkaz byl doručen fikcí dne 15. 3. 2019.
11. Dne 25. 3. 2019 byl žalovanému doručen e-mail z e-mailové schránky X s názvem „R. odpor“, který obsahoval text: „*Podávám odpor proti příkazu, kterým jsem byl uznán vinným. S pozdravem, P. R., nar. X, M. 57, N., Zastoupen společností Pomáháme a chráníme, s. r. o., se sídlem Smetanovo náb. 327/14, Praha 1, IČ: 24317594, zastoupena jednatelem, spolkem Ochrana řidičů o.s., Mostecká 273, Praha, IČ: 01917714, jednající P. K., nar. X, bytem Č. A. 601, P., jako osobou pověřenou pro výkon funkce člena statutárního orgánu.*“ Znění tohoto mailu bylo dne 30. 3. 2019 doručeno do datové schránky žalovaného z datové schránky fyzické osoby P. K. Tato datová zpráva byla označena jako: „r. potvrz odpor“.

12. Vzhledem k tomu, že součástí odporu proti příkazu nebyla plná moc k zastupování žalobce, vyzval výzvou ze dne 3. 4. 2019 správní orgán P. K. a také žalobce k jejímu předložení ve lhůtě 5 dnů od doručení výzvy spolu s poučením, že jinak jím učiněné podání nelze považovat za podání účastníka řízení a správní orgán toto podání nebude akceptovat. Tato výzva byla doručena P. K. do datové schránky dne 6. 4. 2019 a též poštou žalobci dne 15. 4. 2019. Na výzvu však nikdo nereagoval. Až dne 5. 8. 2019 byla žalovanému z datové schránky zmocněnce - společnosti Pomáháme a chráníme, s.r.o. doručena spolu s odporem stejného znění i plná moc, kterou jí dne 21. 3. 2019 udělil žalobce.
13. Podle ust. § 37 odst. 4 s. ř. ve znění platném v době úkonu žalobce ze dne 25. 3. 2019 je možno podání učinit písemně nebo ústně do protokolu, anebo v elektronické podobě. Za podmínky, že podání bylo do 5 dnů potvrzeno, popřípadě doplněno způsobem uvedeným ve větě první, bylo možno je učinit pomocí jiných technických prostředků, zejména prostřednictvím dálkopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití podpisu. Podatel prostý e-mailový odpor v zákonem stanovené lhůtě potvrdil prostřednictvím elektronické podoby odporu (odesláno z datové schránky). V odporu bylo uvedeno, že žalobce je zastoupen společností Pomáháme a chráníme, s.r.o., plná moc k zastupování však přiložena nebyla.
14. Jelikož nebyla splněna povinnost doložit oprávnění k zastupování účastníka, měl správní orgán vyzvat tvrzeného zmocněnce (viz obdobně rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 6 As 405/2017-36) - společnost Pomáháme a chráníme, s.r.o., což neučinil. V dané věci se nejednalo o podání odporu bez podpisu (jak bylo řešeno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018 – 39 – podání nedoplněného odporu službou DopisOnline), ale o podání e-mailového odporu doplněného v zákonem stanovené lhůtě a zákonem vyžadovanou formou. Byl-li odpor podán zmocněncem jménem zmocnitele (procesní úkon byl zřejmě učiněn za jiného), je povinností zmocněnce doložit oprávnění zmocnitele zastupovat. Za takové situace je správní orgán povinen k doložení zmocnění vyzvat zmocnitele. Výzva však byla adresována a doručována pouze žalobci a P. K.
15. Žalobce dosud absentující písemnost, osvědčující udělení plné moci žalobcem zmocněnci – společnosti Pomáháme a chráníme, s.r.o. doplnil v rámci podání došlého žalovanému dne 5. 8. 2019. Poté, co byla předložena tato písemnost, se stalo nadbytečné posílat výzvu ze dne 3. 4. 2019 zmocněnci. Jejím předložení došlo ke zhojení vad odporu a jelikož tento odpor byl podán v zákonné lhůtě ve smyslu ust. § 150 odst. 3 správního řádu, došlo ke zrušení příkazu a v řízení je nutno pokračovat. Podáním odporu začala znovu běžet lhůta pro vydání rozhodnutí (§ 150 odst. 3 správního řádu), přičemž se aplikuje ust. § 71 tohoto zákona. Žalovaný od data podání odporu dosud v řízení nevydal rozhodnutí ve věci samé. Je tedy zřejmé, že všechny lhůty podle ust. § 71 správního řádu uplynuly. Za této procesní situace je dán důvod pro vyhovění žalobě a uložení povinnosti žalovanému vydat rozhodnutí ve věci samé v řízení pokračujícím po podání odporu žalobce, jak je vysloveno pod bodem I. tohoto rozsudku.
16. Soud tedy shledal žalobu důvodnou a uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé, přičemž ke splnění povinnosti stanovil soud podle ust. § 81 odst. 2 s.ř.s. žalovanému přiměřenou lhůtu, a to v délce 45 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

V. Náklady řízení

17. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 a 7 s.ř.s. Podle těchto ustanovení platí, že účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl; jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů účastníkům nebo státu nebo zčásti nepřiznává. Žalovaný ve věci úspěšný nebyl, právo na náhradu nákladů řízení mu tak nepřísluší.
18. Ačkoliv žalobce ve věci úspěšný byl, zdejší soud v posuzované věci shledal existenci mimořádných důvodů zvláštního zřetele hodných pro aplikaci ust. § 60 odst. 7 s.ř.s. a žalobci náhradu nákladů řízení zčásti nepřiznal. Důvody zvláštního zřetele hodné shledává soud především v konstantním obstrukčním postupu zmocněnce, kterého si žalobce zvolil pro správní řízení. Tento zmocněnec naplňuje smysl své činnosti konstantně obstrukčními praktikami, které činí jménem zastoupených, kteří si jej i s vědomím toho jako zmocněnce volí. Obstrukční důvody jsou tak přičitatelné přímo účastníkům řízení, jejichž jménem jsou činěny. Zvolený způsob procesní obrany ve správním řízení, stejně jako způsob obrany v soudním řízení, včetně osob zastupujících žalobce, odpovídají procesním strategiím a osobám, které jsou spojeny s tzv. pojištěním proti pokutám, které nejen zdejší soud považuje za aktivitu, která poskytuje provozovatelům vozidel pocit ochrany před případnou sankcí za porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích, což v konečném důsledku vede k ignorování pravidel silničního provozu v domněnání, že jim nehrozí žádná sankce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017 – 30). Taková činnost je podle názoru zdejšího soudu krajně společensky nebezpečná, jakkoliv není výslovně zakázána zákonem. Obecně soud nemůže přistoupit na schválení takovéto činnosti, která má umožnit provozovatelům vozidel vyhnout se jejich odpovědnosti a s tím souvisí i to, že soud nepovažuje za možné aprobovat její částečné financování cestou přiznávání náhrad nákladů soudních řízení, je-li úspěch žalobce před soudem právě důsledkem obstrukční činnosti a nikoliv kontinuální snahy žalobce dosáhnout nápravy protiprávního stavu.
19. S ohledem na výše uvedené shledal soud, že je na místě přiznat žalobci pouze náhradu nákladů řízení ve výši 2 000 Kč, která odpovídá výši soudního poplatku, jenž byl žalobce povinen uhradit. Ve zbytku soud shledal důvody zvláštního zřetele hodné pro nepřiznání náhrady nákladů řízení. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno pod bodem II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu